

Z toho, co uvedeno, jde, že žal. úřad na prejudiciální otázku, lze-li míti důvodně za to, že bylo v den 2. listopadu 1918 na st-le pohlížeti jako na čl. státního občana, právem odpověděl záporně.

Za tohoto stavu dlužno však uznati, že byl oprávněn udělení definitivy usnesením obecní rady z 2. listopadu 1918 resp. dekretem z 9. prosince 1918 prohlásiti neplatným.

Služební pragmatika brněnská v § 1 stanoví kategoricky, že definitivní ustanovení ve službách obce je podmíněno rakouským, t. j. tuzemským státním občanstvím, nalézajíc se tak v souhlasu s ústavní normou čl. 3 z. z. st. z 21. prosince 1867 č. 142 ř. z., která zákonem z 28. října 1918 č. 11 Sb. byla recipována i státem čl. a v době definitivního ustanovení st-le ve službách obce ještě byla v platnosti. Zásada, že jen ten může ustanovením ve veřejném úřadě povolán býti k aktivní účasti na výkonu veřejné moci, kdo je příslušníkem státu, je jedním z fundamentálních principů organizačních, plynoucích ze samé podstaty státu. Správní akt přičící se normě, jež zásadu tu pro některý obor veřejné správy stanoví, je naprosto neplatný a nemůže zakládati pro osobu jím k veřejnému úřadu povolano žádných práv. Shledal-li tedy žal. úřad, že st-l proti předpisu § 1 služ. pragm., ač neměl státního občanství čl., usnesením z 2. listopadu resp. dekretem z 9. prosince 1918 ustanoven byl definitivně ve veřejné službě obce brněnské, byl oprávněn ustanovení to prohlásiti za neplatné.

Nebyl-li však st-l platně ustanoven ve službách obce definitivně, nýbrž bylo-li jej pokládati toliko za úředníka provisorního, bylo obecní zastupitelstvo podle § 24 služ. pragm. oprávněno, kdykoliv jej propustiti.

Poněvadž dle toho, co uvedeno, nař. rozhodnutí plně odůvodněno jest tím, že st-l není státním občanem čl., nebylo třeba přezkoumávati správnost druhého důvodu, totiž, že st-l není dostatečně mocen českého jazyka a bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2589.

Z á v o d n í v ý b o r y: Rozhodčí komise není příslušna rozhodovati o soukromoprávních nárocích, jež vzešly funkcionářům závodního výboru z toho, že si zaměstnavatel nevyžádal k propuštění jich souhlasu rozhodčí komise.

(Nález ze dne 30. června 1923 č. 11.685.)

Prejudikatura: Boh: 1948 adm.

V ě c: Firma Skelné hutě L. a spol., společnost s r. o. v Praze (adv. Dr. Rudolf Stejskal z Prahy) proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Duchcově stran plácení mzdy propuštěným členům závodního výboru.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. nálezem uznala rozhodčí komise dle zákona o závodních výborech v D. stěžující si firmu povinnou, aby členům závodního výboru V. B. nahradila ušlý výdělek za dobu od 18. září

1922 do 12. října 1922 z toho důvodu, poněvadž teprve nálezem téže komise z 13. října 1922 byl dán rozhodčí komisi souhlas k propuštění jich, kdežto dřívější propuštění prohlášeno bylo za bezúčinné.

Stížnost namítá v první řadě nepřislušnost rozhodčí komise k rozhodování o mezdních nárocích.

Nss uvažoval takto:

Již nálezem Boh. 1948 adm., k jehož důvodům se tu dle § 44 j. ř. pro ss odkazuje, vyslovil nss právní názor, že rozhodčí komisi přísluší rozhodovati o existenci a rozsahu práv i povinností funkcionářů závodního výboru dle zákona z 12. srpna 1921 č. 330 Sb., nikoli však o soukromoprávních nárocích, jež vzešly těmto funkcionářům z toho, že zaměstnavatel nevyžádal si k jejich propuštění souhlasu rozhodčí komise.

Na tomto právním názoru trvá nss i dnes.

Ježto v daném případě žal. rozhodčí komise přes to si rozhodování o těchto nárocích přisvojila, vybočila tím zřejmě z mezí určených její působnosti zákonem o závodních výborech, její rozhodnutí jest proto nezákonné, i bylo je k výslovné výtce stížnosti, kteráž výtka mohla by ostatně býti nahrazena povinností úřadu samého, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2590.

Závodní výbory: I. Také náhradník závodního výboru používá ochrany dle § 22 zákona o závodních výborech. — II. Rozhodčí komise jest příslušna rozhodovati o stížnosti závodního výboru do propuštění členů závodního výboru, třeba nastalo propuštění proto, že činnost závodu byla zastavena na dobu delší jednoho měsíce.

(Nález ze dne 30. června 1923 č. 11.687.)

Prejudikatura: Boh. 1948 adm.

Věc: Firma L. a G. v C. proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v C. o souhlas k propuštění členů a náhradníků závodního výboru a náhrady mzdy.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud vyslovilo náhradu mzdy, zrušuje se pro nezákonnost, v ostatním zamítá se stížnost z části jako nepřipustná, z části jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím dala žal. rozhodčí komise, jednající o stížnosti závodního výboru firmy L. a G. v C. na propuštění členů a náhradníků závodního výboru, souhlas k jejich propuštění, ale odsoudila firmu k náhradě mzdy za mezidobí ode dne 30. září 1922 jako dne skutečného propuštění do dne uděleného souhlasu.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí v celém jeho obsahu firmou pro nezákonnost uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí vyslovilo dvojí:

1. dalo dnem vydaného nálezu souhlas k propuštění všech členů a náhradníků závodního výboru a